

ceramiki można cmentarzysko w Chodorówce zaliczyć do IV okresu epoki brązu. Potwierdza to nóż brązowy odkryty w 1960 roku w grobie nr 95⁴. Przymiennie użytkowane było ono także w ciągu V okresu tej epoki, o czym świadczą niektóre naczynia (np. z grobu nr 224). Zdecydowanie brak z terenu cmentarzyska materiałów, które można by było zaliczyć do okresu halsztackiego. Brak także dowodów na to, by niektóre garnki o esowatym profilu, nawiązujące formą do naczyń kultury trzcinińskiej, mogły pochodzić z III okresu epoki brązu. Nie można jednak całkowicie wykluczyć tego przypuszczenia. Cmentarzysko w Chodorówce jest typowym przedstawicielem dla wczesnej fazy

grupy tarnobrzeskiej i wykazuje wiele podobieństwa do materiałów z cmentarzyska w Grodzisku Dolnym pow. Leżajsk⁵.

W trakcie badań uchwycono zachodnią granicę cmentarzyska i stwierdzono, że w kierunku północnym groby dochodzą do samego koryta potoku. Być może znajdują się także na jego lewym brzegu. Jednak tu nakryte by były grubymi warstwami ziemi obsuniętej ze zbocza wzgórza zwanego „Recepta”, wznoszącego się tuż nad cmentarzyskiem.

4 M. Gedl, op. cit. ryc. 2/a.

5 Materiały z cmentarzyska w Grodzisku Dolnym pow. Leżajsk z badań mgr K. Moskwy.

Antoni Jodłowski

Sprawozdanie z badań wykopaliskowych przeprowadzonych na csadzie w Temeszowie powiat Brzozów w roku 1963

W Temeszowie znajduje się wzgórze zwane „Horodyskiem”, na którym, jak sugeruje nazwa oraz prace wykopaliskowe przeprowadzone przez J. Janowskiego z Krosna¹ istniało grodzisko.

Samo „Horodysko” to cypłowate wzniesienie położone na lewym brzegu Sanu, wysunięte w dolinę rzeki. Teren wzgórza wznosi się od zachodu ku wschodowi aby od tej drugiej strony opaść stromym zboczem w dolinę Sanu (dziś skała). Od południa i północy zbocza są silnie strome.

Umocnienia obronne na powierzchni nie dochowały się. Być może, że zostały rozorane przez uprawę pola, które dziś stanowi własność St. Strzałki i J. Parasiaka z Temeszowa.

Na grodzisku przeprowadzono prace wykopaliskowe w dniach 5–18. IX. 1963 roku z ramienia Konserwatora Zabytków Archeologicznych Województwa Rzeszowskiego. Pracami kierował mgr K. Moskwa a udział w nich brał autor.

¹ Zob. J. Janowski — „Sprawozdanie z badań na grodzisku w Temeszowie powiat Brzozów” (Archiwum K.Z.A. w Rzeszowie). Mgr Janowski uważa obiekt ten za grodzisko łużyckie i datuje go na przełom epoki brązu i okresu halsztackiego.

Celem badań było wyjaśnienie chronologii obiektu oraz charakteru osadnictwa. Złożono 5 wykopów, z tego w trzech (wykopy nr 1, 3 i 5) odkryto 2 jamy i 1 palenisko.

J a m a n r 1 była owalna o wymiarach około 3x1,5 m, wydłużona w kierunku równoległym do zbocza. Sięgała do głębokości 74 cm.

J a m a n r 2 zupełnie analogiczna do jamy 1 z tym tylko, że ta sięgała do głębokości 110 cm.

Palenisko znajdowało się w odległości 1 m na północ od jamy 1. Obydwie jamy wystąpiły nad zarysem rowu. Wypełnione były cegląstą przepaloną ziemią z kawałkami polepy, węgli drzewnych, otoczków rzecznych i kamieni. Te ostatnie na skraju jamy nr 2 miały nawet regularny układ w postaci jakby wydłużonej „ścianki”. Z zabytków ruchomych znaleziono bardzo małą ilość ceramiki z miękką, brudną powierzchnią i z domieszką piasku.

Określenie chronologii zabytków i całego obiektu na podstawie znalezionego materiału jest trudne. Można tylko przypuszczać, że ewentualne grodzisko nie jest wczesnośrednowieczne a raczej prehistoryczne (łużyckie?). Problem ten mogą wyjaśnić jedynie prace wykopaliskowe przeprowadzone na większą skalę.